

Пацієнтка Х, або Жінка з палати №9

КУПИТИ

«Пацієнтка Х» — психологічний трилер сучасної британської авторки Наомі Вільямс.

Лора Вінтерс не знає, чому вона втратила пам'ять і чому її знайшли зі слідами чужої крові на тілі. Її госпіталізують до психіатричної лікарні суворого режиму. То хто вона? Жертва? Свідок? Убивця? Психологиня Емма Бест має завоювати довіру Лори, щоб допомогти їй розблокувати спогади та дізнатися істину. Поступово Емма знаходить відповіді на питання. Але, слухаючи історію Лори, вона починає проводити моторошні паралелі між життям своєї пацієнтки та своїм власним.

Напружений сюжет та глибокий психологізм книги не залишить читача байдужим.

Еммі Ворбертон
з любов'ю і вдячністю
за десятиріччя недоречного гумору.

Пролог

Мене розбудили поліцейські сирени, а може, тріск дерева, коли виламували вхідні двері. «Розбудили» — це неправильне слово. Вони мене отямили.

Я підняла голову, напівпритомно кліпаючи. Вологе волосся липло до обличчя й губ. Я змахнула пасма зі щоки і сперлася на лікті. Я не розуміла, чому лежу на холодній, вогкій плитці.

Я звелася на коліна, все ще дезорієнтована. Потім, у запамороченні, опустила голову. Холодний страх охопив мене, коли я побачила, що спереду моя біла сорочка залита червоним. Шлунок звело. Мене вивернуло, проте болю я не відчувала. Я обмацала себе крізь сорочку. Жодного болю. Це не моя кров.

Подих зривався. Відчувати мокру бавовну на тілі було нестерпно. Я смикала тканину, пальці тремтіли, а думки борсалися. Я намагалася згадати, що, в біса, сталося. Але не знаходила в пам'яті нічого, окрім застиглої порожнечі.

Я спробувала підвестися, але ноги надто трусилися й не тримали мене. За спиною пролунали крики. Я обернулася до людей, вони зупинились і завмерли. Усі дивилися на мене.

Перед очима знов потемніло.

Розділ перший

Понеділок

Я розклала віялом на столі в терапевтичному кабінеті папки з психіатричними нотатками. Перевірила на ярликах ім'я своєї нової пацієнтки — Лора Вінтерс. Я уявила основну інформацію: вік, сімейний стан і близькі родинні зв'язки, професію, попередні захворювання й те, чому і тут утримують. Моя робота — під час сесій додати плоти до скелета досьє Лори. До нашої першої зустрічі залишалось кілька хвилин.

Маленька квадратна фотографія темноволосої жінки кріпилася до обкладинки. Приблизно мого віку і на вигляд доволі непоказна, але я з досвіду знала, що невинне обличчя мало що означає. Справжнє «я» ховається за маскою зі шкіри та м'язів. Я роздивлялася очі Лори, роздумувала, які саме таємниці криються за її порожнім поглядом. Це лице свідка, жертви чи вбивці? Я мала менш як тиждень, щоб з'ясувати. Не дивно, що від напруги почав наростати головний біль.

Я взяла папку й знову задумалася: чому ця жінка обрала саме мене? Чому наполягала, що я єдина психологиня, з якою вона воліє спілкуватися? Оскільки Лора й сама практикувала до того, як опинитися тут, я припускала, що причина в моїй репутації. Принаймні тій її частині, яку я здобула, покращуючи систему підтримки в жіночих шелтерах. Лора явно не чула про помилку, якої я припустилася минулого року.

Відкинувши цю думку, я глянула на годинник над дверима — час до нашої першої зустрічі невпинно спливав.

Я обернулася, щоб оглянути маленьку кімнату, виділену для щоденних терапевтичних сесій. Мене розчарувала непривітна атмосфера, голі стіни та єдине високе вікно, забране металевою сіткою. Природне освітлення сприяє розслабленню пацієнта, проте тут у центрі стелі тихо дзижчала видовжена світлодіодна лампа. Вона світилася різко й флюоресцентно — геть неприродно.

Два м'які дивани стояли під прямим кутом, один біля дальньої стіни, другий — ліворуч. Вони займали надто багато місця. На низькому столику

із соснового дерева лежала відкрита коробка з серветками, одна з яких піднімалася вгору, як білий прапор. Мені здалося, що в кімнаті задушливо, майже клаустрофобно, тож бог знає, як тут почуватиметься хтось із психічними розладами. Тим паче, мені сказали, що двері мають бути завжди зачиненими, навіть коли я одна.

Я згадала про просторий кабінет, який я винаймала в Лондоні, оздоблений у заспокійливих зелених тонах. Мої клієнти сиділи в зручному кріслі і, розмовляючи, незмінно погладжували оксамит бірюзового кольору та відчували заспокійливий рух ворсу під пальцями. Якби хтось потер синтетичну рожеву тканину, якою оббиті дивани в цьому кабінеті, то, напевно, від статичної електрики спалахнуло б полум'я.

Думки про мій кабінет викликали тужливе бажання повернутися додому. Спина боліла від сну на тонкому матраці в кімнаті, яку Гітон Плейс надали мені на час роботи з Лорою. Коли я повернулася на стільці, підшови черевиків заскреготіли килимовим покриттям, що вкривало підлогу на кожному поверсі цього закладу, включно із приміщенням для персоналу в сусідній будівлі, де мені й виділили місце. Це були старі бараки, і я годинами не могла заснути — тремтіла від холоду під куцою ковдрою. Різкий контраст спеки в цьому сучасному терапевтичному центрі просто отупляв. Я повернулася до вузької батареї за столом, поклала руку на метал і відсмикнула її, коли обпекла долоню. Я стала навколішки, щоб знайти регулятор температури. Сподівалася лише, що моя нова пацієнтка не зайде саме в цю мить, щоб привітатися з моєю Даною. Проте я не побачила нічого, окрім металевих труб, що стирчали з підлоги.

Я знову сіла за стіл і підняла волосся, щоб відкрити шию. Піт зібрався на лінії росту волосся. З такого не варто починати терапію. Я мала бути розслабленою і підготовленою, а не спітнілою й розпатланою. Я кляла себе за те, що дозволила цікавості до справи Лори затягнути мене сюди. Я могла відмовитися від роботи. Я могла б сказати, що це занадто велика жертва, що я не можу призупинити власне життя, але вся ця таємничість вабила. І треба визнати: моя гордість теж посприяла. Приємно, що мене виділили з натовпу. І це виявилось тим визнанням, якого мені так бракувало після службового розслідування.

За вікном почувся гуркіт — я здригнулася. Потім пролунало ревіння якогось двигуна. Тільки цього мені не вистачало. Важка техніка, що працює поруч, не найкращий фоновий шум для терапевтичних сесій. Я ще раз оглянула бідно обставлений кабінет, зауважила, як він впливає на мої емоції. Голі стіни віддавали похмурістю, прим'яті диванні подушки — безнадією. Така різюча відмінність від мого затишного робочого середовища розпалювала провину за те привілейоване життя, яке ми з Коннором мали. Особливо на тлі досвіду жінок із шелтерів. Я вирішила, що мені корисно провести деякий час у подібному оточенні. Це нагадає мені, що варто цінувати свою свободу і домашній затишок.

Я вже сумувала за Коннором. На щастя, за кілька днів ми обидвоє повернемося додому, як і має бути.

Гуркіт ззовні припинився, і в кабінеті запанувала неприродна тиша. Я заплющила очі й спробувала не звертати уваги на надокучливий біль у сідничному нерві. Я мусила згадати, чому я тут. Після того, що сталося з моєю сестрою, я вивчилася на психолога, щоб допомагати жінкам, які пережили травму. Інцидент, що трапився з Лорою, безперечно травматичний. Хай як незручно мені в цьому кабінеті, я розуміла, що погодитися на таку дивну справу — це правильне рішення. І що швидше я допоможу Лорі згадати, що сталося тієї ночі, то швидше зможу повернутися додому. За умови, що вдасться допомогти їй за шість днів інтенсивної терапії, які нам виділили.

Я відкрила папку з написом «Лора Вінтерс», надрукованим на білому ярлику поруч із фотографією. Я зроблю все можливе, щоб допомогти Лорі достукатися до її підсвідомості і знайти спогади, які вона замкнула в собі. Оскільки на місці злочину нікого, окрім неї, не бачили — навіть тіла — поліції вкрай необхідно дізнатися, чия це насправді кров і де ця людина зараз, особливо якщо є хоч якийсь шанс, що вона ще жива.

— Лора Вінтерс. — Я промовила її ім'я в тиші кабінету.

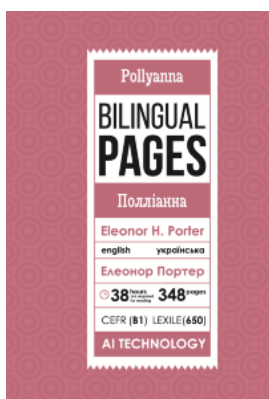
Я повторювала його знову і знову, доки мій язик не засвоїв візерунок і слова не почали звучати для мене просто як послідовність звуків без жодного сенсу. Я розмірковувала, що мова — це лише нагромадження

звуків, покликане передати те, що відбувається в нашій свідомості. Або те, що ми хочемо, аби здавалося таким.

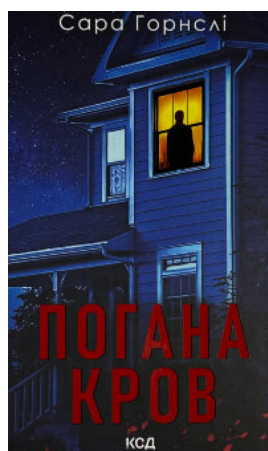
А ще ми використовуємо мову, щоб брехати. Саме тому мене висмикнули із затишного кабінету, з мого зручного дому. Саме тому я полишила свого чудового чоловіка й чудове життя, щоб залишатися в цьому бездушному місці, допоки Лора Вінтерс не скаже мені, що ж насправді сталося тієї жахливої ночі.

Вона каже, що не знає, чому втратила спогади і чому її знайшли на самоті, вкриту чужою кров'ю. Схоже, єдине, у чому вона абсолютно впевнена, — це те, що я єдина психологиня, з якою вона може (або хоче) говорити.

Рекомендована література

Pollyanna / Полліанна

Погана кров

Убий мене ніжно

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ